

„Evžene, koukej taky hrabat, a pořádně, ať se protáhneš i ty!“ pobídla mě.

To má být jako nějaká poznámka k mému statnému břichu?! Radši jsem jí ale neodporoval a hrabal. Jen mě napadlo, zda budou mít naši dvounožci radost, když se podhrabeme. Bella mě ujistila, že určitě budou, však to hned zjistíme, až se protáhneme pod plotem a najdeme je na vinici. Ani jsem to nezaregistroval a moje štíhlá partnerka byla na ulici, ihned jsem ji napodobil a můžu vám říct, že na vojně bych povol „plížením vpřed!“ asi nikdy nezvládl. Uprostřed lezení vyhrabaným minitunelem mě do zad bolestivě škrábal plot z vrchu a zespodu mi drhlo břicho o kamínky, ale vytrval jsem a po chvíli snažení jsem se vysoukal za Bellou.

„Haaaaaaaa!“ zaznělo najednou za protějším plotem.

„Ty se moc nesměj, blbečku!“ uzemnila hlas má kráska.

Posměváček se schovával za vzrostlou tújí, takže jsem pořádně nevěděl, kdo to je, ale Bella mi ho představila jako místního psiho sígra Punťu. Uznejte, že osud má smysl pro humor, pojmenovat takhle legračně vzteklého vořecha! Mezitím vylezl zpoza keře a můj odhad byl víc než přesný. Rozježený, s jedním uchem ukousnutým a s výrazem bojovné zuřivosti v očích. Nikdo, s kým bych chtěl trávit dopoledne, takže jsem bez rozloučení vyběhl co nejdál od něj a můj doprovod za mnou. Hlavou mi blesklo, že jestli všichni místní obyvatelé budou jako Punťa, tak se mám na co těšit.

Moje chmurné myšlenky rozptýlila stopa vůně paničky, někde tu musela před pár hodinami být. Vydali

jsme se za vůní našich dvounožců, ale po pár metrech mi něco došlo. Moment, my přece jdeme jakousi zablácenou pěšinkou mezi divně uvázanými keři.

„Hele, Bello, neztratili jsme stopu?“ pronesl jsem tázavě.

„Ne, vždyť je přece musíš cítit, někde tady jsou!“ odpověděla rozhodně.

„No, ale co by moje panička dělala zrovna tady? V zabláceném poli, nebo co to vlastně sakra je?“ dovolil jsem si oponovat.

Než se náš dialog mohl rozvinout, spatřili jsme na horizontu kopce dvě osoby a došlo nám, že to jsou naši dvounožci. Takže vzhůru za nimi! Jejich radost z našeho společného shledání nebyla zrovna velká, ale my jsme to vrtěním našich chvostů a válením se v blátě vykompenzovali. Když jsem se zklidnil, má pozornost ulpěla na paničce, něco s ní nebylo úplně v pořádku. Chvíli mi vrtalo hlavou, co přesně, a pak mi to došlo. V ruce držela zahradnické nůžky, na tváři se jí usadil soustředěný výraz a oblečená byla do zabláceného zahradnického úboru, který korunovaly ošklivé gumáky. Městská, emancipovaná žena si zkoušela podmanit různě rostoucí šlahouny keřů a po pečlivém výběru některé z nich odstříhla a jiné upevnila k drátěné konstrukci. Bella mě poučila, že právě z těchto keřů se dělá víno.

„Takže takhle roste Pálava!“

Vypouřil jsem oči ještě víc, a hlavně jsem nepřiznal, co jsem si myslel do té doby, měl jsem totiž dojem, že víno se nějak rodí přímo v láhvi.

Koukl jsem na svou lidskou společnici a bylo mi jasné, že ona si do dnešního dne dělala podobné iluze.